

Nedelcu Florina

OCTAVELE IUBIRII

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Capitolul I – Frânturi de suflet.....	7
Capitolul II – Tresărire din neant.....	16
Capitolul III – Freamătul inimii.....	33
Capitolul IV – Pe drumul dintre coșmar și vis.....	42
Capitolul V – Simțire tumultuoasă	55
Capitolul VI – Note de infern și paradis	66
Capitolul VII – Colț liniștit de suflet	91
Capitolul VIII – Regăsire în formă nouă	99
Capitolul IX – Cu altă umbră.....	109
Capitolul X – Captiv în mrejele spiritului.....	122
Capitolul XI – În patosul nopții	132
Capitolul XII – Elan către destin	141
Capitolul XIII – Nutririi de euforie.....	145
Capitolul XIV – Ineditele ipostaze	154
Capitolul XV – Culori de rai.....	168
Capitolul XVI – Tremurul interior.....	173

Capitolul XVII – Incerta postură.....	180
Capitolul XVIII – Zbucium lăuntric.....	187
Capitolul XIX – Nemărginitul dor.....	196
Capitolul XX – Ecoul din abis.....	205
Capitolul XXI – Oprire în tenebră.....	212
Capitolul XXII – Momente idilice.....	224
Capitolul XXIII – În val de negură.....	230
Capitolul XXIV – Făcliile prezentului	238
Capitolul XXV – În dans de iubire.....	244
Capitolul XXVI – În pași de fericire	249
Aripi din Cer.....	254

Capitolul I

Frânturi de suflet

Stăteam așezată pe iarba crudă, privind albastrul cerului și lăsându-mă învăluită de parfumul dulceag al florilor.

Am rămas așa mult timp, până când apusul a început să se întindă peste dealurile verzi, lăsând în urmă un tablou îmbrăcat în nuanțe roșietice, care anunța semeț sfârșitul altei zile tăcute de vară.

Se făcuse deja târziu, așa că mă ridic, scuturându-mi rochia de culoarea muștarului, o iau într-o alergare ușoară spre valea care mi se-ntindea în fața ochilor.

Locuiam la marginea orașului, locul perfect în care te poți bucura atât de oraș, fiind foarte aproape, cât și de natură, putând oricând să evadezi în cel mai frumos decor.

Ajungând în fața porții, mă opresc o clipă pentru a putea scoate un oftat și încercând să-mi adun toate forțele, înainte pe cărare, îndreptându-mă cu pași mici spre casă.

Închizând ușa, îl găsesc pe Clement cum stătea crispat în scaunul-balansoar cu paharul de whisky în mână.

—Unde ai fost? mi se adresă el pe un ton răstit.

—N-am fost departe, am mers doar până pe deal, îi răspund eu, deranjată de tonul lui.

—Ți-am spus să nu pleci de acasă fără să-mi spui unde mergi?

Deja aveam inima strânsă, știind unde o să ducă această discuție.

—Când m-am gândit să plec, nu erai acasă ca să-ți pot spune, adaug eu cu vocea stinsă.

—Trebuia să mă suni, să-mi ceri voie, zice el și mai aprins.

—Știam că oricum nu o să-mi dai voie să plec. Nu mai pot sta așa închisă, nu mă lași să fac nimic, țip eu la el, convinsă fiind că n-am procedat bine.

—Îndrăznești să ții la mine? se aude vocea lui cutremurătoare. Pleci doar când îți spun eu, am mai avut de atâtea ori discuția asta, adaugă el parcă anunțând un ultimatum. Ai înțeles?

—Da, am înțeles, spun eu forțat, știind că doar așa pot opri cearta care ar fi urmat.

—Nici n-aș fi văzut alt răspuns, spune el mai liniștit. Să-mi pregătești ceva de mâncare! poruncește el, entuziasmat de câștigarea luptei.

Îndreptându-mă spre bucătărie, mă gândeam la modul în care curgeau zilele mele, la nefericita mea viață, care se derula parcă fără să am puterea să schimb ceva la căsnicia mea, care lăsa mult de dorit. Clement era foarte posesiv, dorea să controleze tot ce era în jurul lui, foarte

autoritar, dorea să i se facă întru totul pe plac, nu ținea cont de părerea mea și nu dădea socoteală pentru acțiunile lui.

Eram căsătorită de cinci ani. În ultimul timp, am fost profund dezamăgită de cum se așezau lucrurile, nu era niciun gram de fericire în care să mă refugiez, zilele curgeau conturate de țipetele lui Clement, fiind epuizată de lupta pe care trebuia să o duc continuu.

Ce era de făcut? Asta mă întrebam zilnic. Nu știam cum puteam schimba situația, unde să fug, către ce să mă îndrept, cum să reușesc să scap din închisoarea în care se transformase viața mea. Nu aveam niciun răspuns. De unde să încep sau oare ce puteam să fac, dar speram că într-o zi o să pot găsi un răspuns, să apară ceva care să mă ajute să închei acest capitol din viața mea. Erau multe lucruri la care trebuia să mă gândesc, pe care trebuia să le pun în ordine, dar până atunci trebuia să suport zilele obositoare care continuau neîntrerupt și să îmi păstrez un comportament care să nu-l supere pe Clement.

Am început să pregătesc cina, încercând să nu-mi pierd concentrarea și să ard mâncarea. Nimic din ceea ce făceam pentru Clement nu mai făceam cu drag. Totul era forțat și conturat de un stres continuu ca să iasă totul perfect, să nu greșesc ceva pentru a nu crea alte motive de ceartă. Oare cum ar fi fost cu altcineva? Cu acea persoană lângă care să te simți iubit, apreciat. Oare poți face totul din inimă? Mă întrebam frecvent asta.

—Este gata masa? se aude vocea lui, fiind întreruptă din gândurile mele.

—Aproape! Îi răspund eu sec.

Deja privirea pe care mi-o adresa anunța că răspunsul primit nu a fost unul plăcut. S-a așezat la masă, iar eu m-am grăbit să-l servesc. Nu mă ajuta cu nimic, trebuia să fac totul singură și cam de fiecare dată avea pretenția să-i gătesc ceva diferit.

După terminarea cinei, la care, spre surprinderea mea, de această dată n-am auzit niciun reproș, trebuia să mă dedic treburilor de final ale zilei. Mai erau atâtea de făcut, iar eu eram deja istovită. În ultimul timp, mă simțeam deja prea încărcată de toate problemele pe care le crea Clement și nu reușeam să mai fac față la alte îndatoriri.

Când ceasul anunță ora unu noaptea, mi-am târât picioarele, urcând cu greu scările care duceau înspre dormitor. Am deschis încet ușa și l-am văzut cum dormea profund. Eram mulțumită că l-am găsit așa, astfel scăpam și astăzi de neplăcerea creată de a mă dăruia lui. De fiecare dată când se întâmpla asta, tot ce îmi doream era să se termine mai repede. Nu-mi făcea nicio plăcere. Era brutal, nu știa să ofere mângâiere și nu-mi adresa nicio vorbă frumoasă sau un compliment.

Cu ochii larg deschiși, ațintiți către tavan, mă gândeam că s-a terminat încă o zi din calvarul vieții mele. Cu un gust amar, derulând din nou filmul vieții, eram

ușurată că a venit noaptea și că mă pot băga la somn, fiind singurul meu refugiu.

Dis-de-diminează, am fost trezită de glasul lui Clement, care mă anunța că o nouă zi a început și că nu este vreme de lenevit. Cu greu m-am dat jos din pat, știind că este momentul să-i pregătesc micul dejun. Înainte să cobor, m-am dus la măsuța pentru cosmetică. Uitându-mă în oglindă, parcă nici nu recunoșteam trăsăturile feței care erau cândva drăguțe. Acum totul emana o tristețe, ochii erau stinși, colțurile buzelor parcă nu mai știau să susțină un zâmbet, ridurile își făceau simțite prezența. Aveam o siluetă de invidiat, pe care mi-am păstrat-o de-a lungul anilor, chiar și acum, la frumoasa vârstă de 29 de ani, o postură înaltă, părul des și ondulat, având o nuanță arămie închisă, ochi căprui deschis, nasul potrivit, buzele ușor cărnoase, totul creând o prezență plăcută.

După ce m-am aranjat puțin, încercând să ascund cearcănele care îmi trădau starea de spirit, și am îmbrăcat o rochie dintr-un material ușor, de un verde închis, cu mânecute până la cot, lungă până la glezne, cu un cordon care îmi scotea în evidență talia și un guler ușor gălbui care definea întreaga rochie, am coborât în grabă scările.

Clement era deja în living. Când m-a văzut, și-a țintuit privirea pe chipul meu, măsurându-mă din cap până în picioare cu un zâmbet ștrengar. Îi plăcea să mă admire, să mă vadă în ținute elegante, să străbată străzile orașului la braț cu mine, însă, cu timpul, lucrurile au luat o altă

Respe
întorsătură, fiind conturate permanent de geloziile și comportamentul lui nepotrivit care au transformat totul în ceva departe de a fi o relație armonioasă.

Era un bărbat brunet, cu ochii verzi, care prezenta o statură impunătoare, înalt și masiv. Părea sculptat brutal de natură, înzestrat cu o duritate care-i era permanent caracteristică, însă trăsăturile îi însușeau o frumusețe aparte. Avea 35 de ani.

Observând privirea lui pătrunzătoare, mi-am amintit de începuturile noastre calde și de perioada în care eram îndrăgostiți. Dar gândurile au fost brusc estompate, când l-am văzut cum își schimbă atitudinea.

—A durat ceva până ai apărut, îmi spune el pe un ton iritat.

—M-am mobilizat greu în dimineața asta, încerc eu să mă apăr.

—Nu mă face să-mi încep ziua plin de nervi, așa că du-te să-mi pregătești micul dejun. Te-am așteptat suficient.

După ce a mâncat, s-a ridicat și s-a îndreptat spre ieșire. Era deja târziu și trebuia să ajungă la serviciu. Eu trebuia să rămân prizonieră acasă, fără să am dreptul la ieșiri, întâlniri cu prietenii sau orice altceva ce mi-ar fi făcut plăcere. Treburile pe care le aveam de îndeplinit în ziua respectivă erau în mare parte stabilite de Clement, pentru a fi sigur că nu-mi rămâne niciun moment de

relaxare. Când se întorcea acasă, se arăta deranjat dacă nu era ceva cum considera el că ar trebui să fie.

—Pa, îmi spune el sec, să ai grijă până mă întorc să nu faci ceva care să mă supere iar.

Nu i-am răspuns, doar m-am uitat lung la el. S-a apropiat de mine și m-a sărutat pe obraz. După ce mi-a aruncat o privire autoritară, a ieșit și a trântit ușa în urma lui. În sfârșit, o nouă zi începea fără Clement. În loc să mă apuc de treabă, am ieșit pe terasă, gândindu-mă că ar fi bine dacă aș începe să schimb câte ceva, să fac ceva să mă simt mai bine, și am decis să încep cu o pauză. Am intrat în bucătărie și mi-am pregătit o cafea tare, pâine prăjită cu unt și dulceață. Nu aveam poftă de nimic altceva, nu puteam să mănânc ceva mai consistent. Am ieșit din nou pe terasă cu micul meu ospăț și am ales să încerc să-mi alung toate gândurile și să mă bucur de acest scurt moment. Lucru pe care am reușit să-l fac și care mi-a creat o dispoziție mai bună. Mi-am propus de atunci să încep fiecare zi cu un moment de relaxare.

Se așeză din nou seara. Epuizată, m-am trântit pe fotoliul din living. Nu trecuse mult timp și se auzise poarta deschizându-se zgomotos. Iar începe cel mai puțin așteptat moment din zi, îmi zic eu în gând. Clement apăruse în tocul ușii.

—Bună, mă adresez eu lui. Cum ți-a decurs ziua?

—La fel ca toate celelalte, aceeași rutină! îmi răspunde el sec și se așază pe canapea.

Mă urmărea cu privirea, părea că ar fi vrut să-mi spună mai mult, dar nu îndrăznea sau prefera să tacă.

—S-a întâmplat ceva? îl întreb eu, încercând să deschid o portiță pentru a discuta.

—Nimic grav. Oricum nu te privește pe tine, sunt treburi pe care n-ai putea să le înțelegi.

Mi-am dat seama că n-are rost să încerc să dezvolt conversația. Oricum nu mi-ar fi spus. L-am privit totuși întrebătoare, părea ușor îngândurat.

S-a ridicat, a venit deasupra mea și m-a sărutat apăsător pe buze. După ce s-a îndepărtat, m-am ridicat pe vârfuri, l-am luat de gât și l-am sărutat și eu, dorindu-mi parcă să șterg cu asta toate problemele noastre.

S-a uitat atent la mine și mi-a zâmbit rapid. N-a durat mult până a ales să strice momentul.

—Ți-ai finalizat treburile pe care le-ai avut azi? mă întreabă el sobru.

—Da, doar ce am apucat să le termin, îi răspund eu enervată.

—Bun atunci!

Restul zilei a decurs după tiparul obișnuit. I-am pregătit cina, i-am servit băutura preferată, în timp ce stătea și se uita pe laptop, la televizor sau în gol, după care trebuia să pregătesc patul și să-l anunț când poate merge pentru a se odihni. În timpul în care făceam toate aceste lucruri, îmi simțeam sufletul încătușat, chinuit, fără să simt nici

cel mai mic sentiment de bucurie, totul fiind făcut robotic, fără nici măcar să gândesc. Totul era la fel, urmat schematic, aceeași rutină din care nu reușeam nicicum să mă desprind. Mă simțeam prizoniera propriului coșmar din care nu mă puteam trezi, un coșmar în care doar somnul era singurul așteptat.

Mi-am amintit de începutul zilei, când am stat să mă relaxez pe terasă, și m-am gândit că ar fi ideal dacă aș reuși să întâmpin noaptea cu același final. După ce l-am anunțat că totul era pregătit și că poate merge să se odihnească, am ales să fug repede în baie, pentru a da drumul la apă în cadă, cu intenția relaxării în timpul unei băi fierbinți. I-am auzit pașii cum se îndreptau spre dormitor, însă s-au oprit în dreptul băii. A ciocănit și m-a întrebat dacă durează mult. I-am spus că da, pentru că am decis să fac baie în cadă. Îmi era spaimă că nu o să fie de acord cu ce am spus eu și că o să insiste să opresc apa și să-l urmez în dormitor. Mi-a răspuns sec „bine”, după care am auzit ușa de la dormitor închizându-se. Am răsuflat ușurată, fiind totuși uimită de cât de ușor a acceptat situația. M-am gândit că poate este obosit și am ales să mă bucur de clăbuceii mei din cada cu spumă, în care urma să mă scufund și să mă relaxez, mulțumită fiind că am scăpat și de această dată de dăruirea pe care o aștepta soțul meu.

Tresărire din neant

Ziua a început la fel ca toate celelalte. Se făcuse puțin mai rece în ultima perioadă. Timpul parcă împărtășea și el alături de mine, aceeași stare de melancolie. Am ieșit pe terasă, am tras adânc aer în piept, simțind adierea vântului, privind copacii care își mișcau ușor crengile anunțând o schimbare a vremii. Era sfârșit de vară. Am intrat în casă, pregătită să-mi reiau activitățile, însă dintr-odată am simțit o amețeală foarte puternică, o durere profundă în spatele capului, o slăbire bruscă a organismului. M-am dezechilibrat și abia am reușit să-mi croiesc drum până la canapea pentru a mă așeza. M-am mai liniștit stând jos și mi-am dat seama că probabil totul se întâmplase din cauza epuizării organismului. Mi-am adunat forțele și am traversat bucătăria pentru a ajunge la un pahar cu apă. Amețeala începuse să dispară și mi-am propus să iau o pauză de la activități. Într-un final, am ales să nu mai fac nimic în ziua respectivă, doar să mă odihnesc în mijlocul patului.

A doua zi, nu m-am mai simțit rău, însă m-am gândit că dacă o să se repete această stare, o să îmi fac ceva investigații pentru a fi sigură că totul este în regulă și că probabil a fost doar un dezechilibru ușor al organismului.

Am fost surprinsă însă pe parcursul zilei de vizita neașteptată a surorii mele Clara.

—Surprizăaaa! îmi spune ea pe un top vesel și țipător, în timp ce stătea zâmbăreață în tocul ușii.

—Ce mă bucur să te văd! Nu mă așteptam la o asemenea surpriză, îi zic eu entuziasmată.

—Știu, tocmai de asta m-am gândit să nu-ți spun că vin în vizită!

Ne-am repezit amândouă pentru a pregăti câteva bunătăți, cu care ne-am răsfățat apoi papilele gustative.

În timp ce serveam preparatele noastre și povesteam tot ce ne trecea prin cap, am auzit poarta trântindu-se. Nu știam cine ar putea fi în mijlocul zilei. Era Clement. Venise în pauza de prânz să mă surprindă făcând treabă, având în vedere că niște lucruri neterminate le lăsasem de ieri. Probabil voia să se asigure că nu îmi petrec ziua plecând de acasă, acesta fiind presupusul motiv pentru care nu-mi duceam la bun sfârșit îndatorirea zilnică, lucru care ar fi creat o nouă dispută.

—Bună, Clara, nu mă așteptam să te găsesc aici! spune el foarte uimit.

—M-am gândit să-i fac o vizită surorii mele, având mai mult timp liber astăzi, răspunde Clara cu un zâmbet forțat.

Clara nu l-a plăcut niciodată pe Clement. Mereu l-a considerat prea arogant și impunător, spunându-mi de la bun început că nu-l vede partenerul potrivit pentru mine. Cu timpul, mi-am dat seama că are dreptate.